

רב סמל ראשון יצחק (מערבי) דדון ז"ל

בן בירכה וכדידר

נולד בטוניסיה

בתאריך א' בטבת תרצ"ז, 15/12/1936

התגורר בבאר שבע

התגייס בפברואר 1955

שרת בחיל ההנדסה

נפל בעת שירותו

בתאריך ו' באב תשל"ה, 14/7/1975

נקבר בבית העלמין הצבאי בבאר-שבע

חלקה: 3 שורה: 5 קבר: 1

הותיר אחרינו אישה, שני בנים, שתי בנות,

אם, שני אחים ואחות

בן 39 בנפלו

קורות חיים

בן כדידר ז"ל ובירכה. נולד ביום א' בטבת תרצ"ז (15.12.1936) בעיר גבס שבטוניסיה - כבן זקונים להורים מבוססים מבחינה חומרית. אולם, בהיותו בן שש נתייתם מאביו, המשפחה ירדה מנכסיה, והאם נאלצה לעמול לקיום ביתה - ארבעה בנים ובת. בגיל בר-מצוה זכה יצחק להצטרף למסגרת עליית-הנוער, שהה תחילה פרק-זמן קצר בצרפת, ובשנת 1951 דרכו רגליו על אדמת המולדת. את ראשית חינוכו בארץ קיבל בישיבת שדה-חמד, בנחלת-יהודה שליד ראשון-לציון. בעקבות יצחק עלתה המשפחה כולה לארץ, ויצחק ראה עצמו חייב לסייע לפרנסת משפחתו ולביסוסה בתנאים החדשים. למטרה זו למד את מקצוע הרצפות ועסק בו. באותו זמן היה לחבר בתנועת 'הנוער העובד והלומד', השתלב בחיי התנועה ושימש בה כמדריך לריקודי-עם. כן רכש לו הרגלי קריאה. אהב ספרים והרבה לקנותם, בייחוד ספרים הדנים בהיסטוריה ובתנ"ך. היה גם חובב זמר, ריקוד, וציור.

בפברואר 1955 גויס יצחק לצה"ל והוצב לחיל-הקשר. במסגרת חיל זה השתתף במלחמת- סיני. כאלחוטן מנוסה עבר לחיל-ההנדסה. במקצוע זה עבד גם בחברה להפקת נפט, לאחר שהשתחרר מן השירות הסדיר. בינתיים נשא לאישה את בחירת-לבו סוזן והקים את ביתו בבאר-שבע. נולדו להם ארבעה ילדים. כדי להיות בקירבת הבית עבר לעבוד בסניף 'תנובה' שבעיר. במלחמת ששת-הימים מילא תפקיד של אלחוטן בבית המושל בעזה. לאחר המלחמה התחיל יצחק לעבוד כאזרח במערכת הביטחון. למד בבית הפקיד בבאר-שבע והשתלם בהנהלת חשבונות. כעבור כשנתיים חתם על התחייבות לשירות-קבע ושימש כמחסנאי טכני בחיל-ההנדסה. עלה במעלה הדרגות הצבאיות והגיע לדרגת רס"ר. הממונים עליו עקבו אחר עבודתו באהדה גלויה. בסוף שנת 1971 רשמו עליו את חוות-הדעת בזו הלשון: "שקט ומתון בהתנהגותו. בחור יסודי, מסור ויעיל בתחומי אחריותו. ממלא את תפקידו כקצין פיקודי באורח מעולה ולשביעות-רצונם של מפקדיו... ממלא תפקיד כפוי- טובה וקשה באורח יסודי, מסור ואחראי ביותר".

בראשית שנת 1972 נפצע יצחק ברגלו, ומאז רדפוהו מחלות שונות, שהלכו והחמירו. אף-על-פי כן, המשיך לעמוד על משמרתו בנאמנות וככל-יכולתו. השתתף גם במלחמת יום-הכיפורים, ובסיומה רשם מפקדו: "למרות מגבלותיו הבריאותיות עשה רבות בעת המלחמה ולאחריה - מסור ביותר".

כוח ההתנגדות של הגוף למחלות הלך ופחת, וכאשר הובא יצחק לבית-החולים לניתוח לב פתוח - הדמים הלב לנצח. כך נפטר יצחק בעת שירותו - ביום ו' במנחם-אב תשל"ה (14.7.1975). הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי שבבאר-שבע. בן 39 היה במוותו. הניח אישה, שני בנים ושתי בנות, אם באה-בימים, שני אחים ואחות. אשתו הקדישה לזכרו ספר-תורה לבית-הכנסת בעיר.

מפקדו של יצחק כתב למשפחה השכולה: "רס"ר יצחק ז"ל שירת ביחידתנו תקופה ארוכה בתפקידי-מפתח רבים. ביצע עבודתו למופת, על-אף שלו היה בכושר בריאותי מלא. יצחק ז"ל בלט במיוחד ביושרו, בהגינותו ובכושרו הנדיר ליצור קשרים ויחסי-עבודה עם חבריו לעבודה. היה בעל ידע מקצועי רב בתחומים צבאיים רבים - מהם רישום, אפסנאות ושלישות - ומילא תפקידו במסירות רבה".